

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 2 | 15. JANUAR 1934 | 83. AARGANG

DEN ANDEN DØD.

Af Ældste *Joseph Fielding Smith,* af de Tolvs Raad.

Den største Guds Gave er evigt Liv. Evigt Liv er den Belønning, et Menneske vil modtage, som er lydig mod alle Evangeliets Love og Pagter, og som paa Grund af sin Trofasthed er blevet helliget gennem Jesu Kristi Blod. De, der modtager denne store Gave, skal være ligesom Jesus Kristus (1. Johannes 3: 1—3), ikke alene i legemlig Form, men ogsaa en Søn af Gud, og han »skal arve alle Ting«, og Faderen har sagt: »Jeg vil være hans Gud, og han vil være min Søn.« (Aab. 21: 7). Evigt Liv er Guds Liv. Det er den Gave, hvorved de retfærdige ikke alene bor i hans Nærværelse, men hvorved de bliver lig ham. Paulus sagde: »Thi saa mange, som drives af Guds Aand, disse ere Guds Børn. I modtog jo ikke en Trældoms Aand atter til Frygt, men I modtog en Sønneudkaarelsesaand, i hvilken vi raabe: Abba, Fader. Aanden selv vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn. Men naar vi ere Børn, ere vi ogsaa Arvinger, Guds Arvinger og Kristi Medarvinger, om ellers vi lide med ham for ogsaa at herliggøres med ham.«

Alle, der opnaar denne Herlighed, har Privilegiet at opnaa evig Forøgelse og vil blive velsignet med Kundskab, Magt og Herredømme, indtil de modtage en Fylde. »Disse ere de, der ere Præster og Konger, der have annammet af hans Fylde

og af hans Herlighed. . . . . Derfor ere alle Ting deres, være sig Liv eller Død, eller det Nærværende eller det Tilkommende; alt er deres, og de ere Kristi, men Kristus er Guds. Og de skulle overvinde alt. . . . . Disse skulle bo i Guds og Kristi Nærværelse evindelig.« (Pagtens Bog 76: 56—60).

Da alt har sin Modsætning, er der en Straf, som er Modsætningen til evigt Liv, hvilken Straf er den »værste af alle Forbandelser«. Dette er den anden eller aandelige Død, hvad der er Banlysning fra Guds Nærværelse og fra hans Lys og Sandhed evindeligt. Naar man taler om den anden Død som evig Død, mener vi ikke, at de, der faar Del i den, er dømt for evigt til Legemets Opløsning saa vel som Aandens. Menneskets Aand er evig og kan ikke dø i Betydningen af at ophøre med at eksistere.

Vi lærer af Skriften, at Lucifer, Morgenrødens Søn, engang udøvede Autoritet i Guds Nærværelse, før Jordens Grundvold blev lagt, gjorde Oprør mod Frelsensplanen og imod Jesus Kristus, som blev valgt til at være Verdens Frelser, og som der tales om som »Lammet, der blev slagtet fra Verdens Grundvold«.

I dette Oprør, hvori Lucifer forsøgte at tilintetgøre Menneskenes Aanders Handlefrihed, lokkede han en Trediedel af Aanderne til at følge sig. Han blev tilligemed dem, der fulgte ham, kastet ud af Himmelen, og da Jorden blev beredt, kom de til den som Aander, hvem det Privilegium at blive født og modtage Tabernakler af Kød i denne Verden blev nægtet.

Det var til denne Udstødelse af Satan, som Kristus henviste til, da han sagde til sine Disciple: »Jeg saa Satan falde fra Himmelen som Lyn.« Det er den samme »Drage«, der tales om af Johannes i Aabenbaringen, hvis Hale drog en Trediedel af Himmelens Stjerner med sig, og som kæmpede mod Mikael og hans Engle og blev kastet ud af Himmelen, og som kom til Jorden for at fortsætte Kampen mod Jesu Kristi Kirke og Præstedømmet.

Den store Straf, der overgaar disse oprørske Aander, er, at de vil forblive uden Legemer for evigt og fornægtes Forløsningen gennem Jesu Kristi Forsoning. De er for bestandigt banlyst fra Guds Nærværelse, fordi de har mistet Evnen til Omvendelse, før de valgte det onde, efter at de havde haft Lyset og boet i Guds Nærværelse og med fuld Kundskab gik i Oprør. Deres Mission paa Jorden er at forsøge at tilintetgøre og ødelægge Menneskenes Sjæle og gøre dem til elendige Skabninger, ligesom de selv er elendige. Disse Aander kendes under Navnet Fortabelsens Sønner.

Der er en anden Klasse af Fortabelsens Sønner. Denne

Klasse er sammensat af alle dem, som har kendt Guds Magt i dette Liv og saa — idet de har fuld Kundskab om Guds Magt og Formaal — gør Oprør imod ham, idet de udsætter Jesus Kristus for Skam. Herren har defineret denne Klasse paa følgende Maade: »Saa siger Herren om alle dem, der kende min Magt og er blevet delagtige deri og dog have ladet sig overvinde ved Djævelens Kraft til at fornægte Sandheden og trodse min Magt. Disse er de, der er Fortabelsens Børn, om hvem jeg siger, at det havde været bedre for dem, om de aldrig var født; thi de er Vredes Kar, dømte til at lide Guds Vrede, med Djævelen og hans Engle i Evighed, og om hvem jeg har sagt, at der er ingen Forladelse i denne Verden, ej heller i den tilkommende, da de have fornægtet den Helligaand, efter at de have annammet den og fornægtet Faderens enbaarne Søn, idet de korsfæste ham paany og gøre ham til Spot. Disse er de, der skulle gaa bort i Søen af Ild og Svovl med Djævelen og hans Engle, og de er de eneste, som ikke skulle blive forløste i Herrens bestemte Tid efter at have udstaaet hans Vrede.«

Ingen vil kende denne Strafs Udstrækning, undtagen de, der faar Del i den. At det er den strengeste Straf, som kan gives, er øjensynlig. »Yderste Mørke« er noget, der ikke kan beskrives, med Undtagelse af, at vi véd, at det er at blive sat udenfor den trøstende og vidunderlige Guds Aand — fuldstændig banlyst fra hans Nærværelse. Denne overordentlige Straf vil ikke blive tildelt andre end Fortabelsens Sønner. Endog Jordens onde Mennesker, som aldrig kendte Guds Magt og Kraft, vil til sidst, efter at de har betalt Prisen for deres Synd — for de maa udstaa ulidelige Smerter, som Synden vil bringe — komme ud af Fængslet omvendte og villige til at bøje Knæ og anerkende Kristus, at modtage nogen Indflydelse af Guds Aand i det telestiale Rige. »Thi de skulle vorde dømte efter deres Gerninger, og enhver skal annamme efter sine egne Gerninger, sit eget Herredømme i de Boliger, der er beredte, og de skulle være den Allerhøjestes Tjenere; men hvor Gud og Kristus bo, kunne de ikke komme evindeligen.« (Pagtens Bog 76: 111—112).

Hvad angaar Fortabelsens Sønner, er denne Velsignelse endog fornægtet dem. De har med Vilje gjort sig til Satans Tjenere, og de vil blive hans Tjenere for evigt. De sætter sig udenfor Evnen til at omvende sig og udenfor Guds Naade. Det er om denne Klasse, Jesus talte, da han sagde: »Derfor siger jeg eder: Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene, men Bespottelse mod Aanden skal ikke forlades. Og den, som taler et Ord mod Menneskesønnen, ham skal det

forlades; men den, som taler imod den Helligaand, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden eller i den kommende.« (Mathæus 12: 31—32).

Denne Synd tales der ogsaa om af Johannes som en Synd til Doden og af Forfatteren til Hebræerbrevet som en, der ikke kan tilgives, i disse Ord: »Thi dem, som een Gang er blevet oplyst og have smagt den himmelske Gave og er blevet delagtig i den Helligaand og have smagt Guds gode Ord og den kommende Verdens Kræfter, og som er faldet fra — dem er det umuligt atter at forny til Omvendelse, da de igen korsfæste sig Guds Son og stille ham til Spot.« (Brevet til Hebræerne 6: 4—6).

Alle Mennesker, som er her paa Jorden, velsignet med Legemer af Kod og Ben, er her paa Grund af Lydighed mod Loven i deres forste Provestand. Den forste Provestand var Aandernes Verden, hvor vi var, for Jordelivet tog sin Begyndelse. Alle, som der var lydige mod Loven og ikke gjorde Opror sammen med Lucifer, blev berettiget til at komme til denne Jord og modtage Tabernakler af Kod, og eftersom Menneskene ikke bliver straffet for Adams Overtrædelse, har Herren forlost alle Mennesker fra den Dod, der blev bragt ind i Verden ved Adams Fald. »Thi ligesom alle Mennesker do i Adam, skulle de opstaa i Kristus«, det vil sige, at de skal komme frem i Opstandelsen, deres Aander og Legemer igen blive forenet for aldrig igen at blive adskilt.

Vi lærer af Skriften, at denne »Genoprejsning skal blive alle tildelt, baade gamle og unge, baade Trælle og frie, baade Mænd og Kvinder, baade ugudelige og retfærdige; og end ikke saa meget som et Haar af deres Hoveder skal blive tabt«. (Alma 22: 44). Men de »ugudelige forblive, som om der ingen Forlosning havde været gjort med Undtagelse af, at Dodens Baand er lost; thi se, den Dag skal komme, da alle skulle opstaa fra de dode og staa for Gud og dommes efter deres Gerninger«. (Alma 11: 41).

Denne anden Dod er ikke Oplosningen eller Tilintetgorelsen af baade Aand og Legeme, men Banlysning fra Guds Nærværelse og fra at deltage i Retfærdighedens Ting. Herren har sagt med Hensyn til Adams Overtrædelse: »Derfor lod jeg, den Herre Gud, ham uddrive af Edens Have, fra mit Aasyn, for hans Overtrædelses Skyld, hvorved han blev aandelig dod, hvilket er den forste Dod, lige den samme Dod som den sidste Dod, hvilken er aandelig og skal blive afsagt over de onde, naar jeg vil sige: Gaa bort, I forbandede!« (Pagtens Bog 29: 41).

Den anden Dod er aandelig og Banlysning fra Herrens Nærværelse. Den er lig den forste aandelige Dod, som er

blevet alle Mennesker til Del, som ikke har omvendt sig, og som ikke har modtaget Evangeliet. De, der har udstaaet den første og aandelige Død, som er en Udelukkelse fra Guds Nærværelse, har Lejlighed til at blive forløst fra denne Død ved Lydighed mod Evangeliets Principper, og ved Daab og Haandspaalæggelse er de født paa ny og paa denne Maade kommet tilbage til aandeligt Liv og gennem deres fortsatte Lydighed til Enden, vil de blive Deltagere i det evige Livs Velsignelser i Guds celestiale Rige.

De, der faar Del i den anden Død, er de, som har haft det aandelige Lys og gjort Modstand derimod, disse forbliver i deres Synder i deres Banlysning. Alma har i Mormons Bog klart og kraftigt fremstillet deres Forhold i følgende Ord: »Og nu se, jeg siger eder, da kommer Døden, ja, den anden Død, som er en aandelig Død; da kommer den Tid, da enhver, der dør den legemlige Død i sine Synder, skal ogsaa dø en aandelig Død; ja, han skal dø i Henseende til det, som henhører til Retfærdighed. Da kommer Tiden, da deres Straf skal være som en Sø af Ild og Svovl, hvis Luer opstiger evindeligen; og da kommer Tiden, da de skulle blive lænkede ned til evig Fordærvelse, ifølge Satans Magt og Fangenskab, idet han har overvundet dem efter sin Vilje. Jeg siger eder, da skulle de være, som om der ingen Forløsning var sket; thi de skulle ikke blive genløst i Overensstemmelse med Guds Retfærdighed, og de kunne ikke dø, efterdi der ikke længere gives Forkrænkelighed.« (Alma 12: 16—18).

Af dette lærer vi, at Opstandelsen vil komme til alle, som har modtaget Tabernakler af Kød, og det fordi de har holdt deres første Prøvestand, hvad der gav dem Ret til denne Tilværelse i Kødet. Eftersom de ikke skal straffes for Adams Overtrædelse, vil de være berettiget til Opstandelsen gennem Guds Naade og Retfærdighd og Udgydelsen af Blodet og Jesu Kristi Opstandelse, for de var ikke ansvarlige for den timelige eller aandelige Død.

DEN DANSKE MISSION.

AARHUS PRIMARY-KLASSE AFHOLDER FEST.

Aarhus Primary-Klasse, der er under Ledelse af Søster Ane Larsen, afholdt en vellykket Fest den 15. December 1933. Medlemmerne af Primary-Klassen opførte et Skuespil. Dette blev glimrende udført og var særdeles interessant, fordi alle Roller blev spillet af Børn under 15 Aar. Efter Skuespillet blev der givet et Program, og Forfriskninger blev serveret. Der var

75 til Stede, og af dem var ca. 30 fremmede Børn, som vi haaber vil blive interesserede i vort Primaryarbejde og komme regelmæssigt.

Hensigten med Festen var at skabe Interesse for Primaryarbejdet og skaffe Midler til at føre Arbejdet videre. Festen var i enhver Henseende vellykket. *B. F. O.*

JULEKONCERT I ESBJERG.

Esbjerg Gren nød Julen lidt mere end sædvanligt, idet der blev afholdt en Julekoncert den 15. December i Grenens eget Lokale.

Koncerten, der blev afholdt af Esbjerg Grens eget Sangkor »Elldies«, fik en smuk Udførelse i alle Henseender. Foruden Sange af Koret indeholdt Programmet andre musikalske Numre, ligesom der ogsaa indlagdes en Deklamation med Musik og en genfortalt Julehistorie. Salen var smukt dekoreret og illumineret. Alt i alt var det en stemningsfuld og smuk Koncert. Til Stede var 60. *P. W. J.*

ANKOMST.

Ældste Christian Nielsen fra Ogden, Utah, ankom til den Danske Mission den 15. December 1933 og er blevet beskikket til at virke i Odense Distrikt.

Ældste Nielsen emigrerede til Amerika for ca. 28 Aar siden, og det er med stor Glæde, at vi byder ham velkommen til Danmark og til Missionsmarken. Vi nedbeder Herrens rigeste Velsignelser over ham i hans Arbejde.

BESKIKKELSE.

Ældste Elmer C. Hansen, der har arbejdet i Danmark de sidste 25 Maaneder, er blevet beskikket til Distriktspræsident over Odense Distrikt, hvor han efterfølger Præsident Harold E. Jensen. Vi nedbeder Herrens Velsignelse over ham i det ansvarsfulde Arbejde og Kald.

FORFLYTTELSER.

Ældste Harold E. Jensen er blevet hæderligt afløst fra sin Stilling som Præsident over Odense Distrikt, hvor han har præsideret de sidste 7 Maaneder, og er blevet forflyttet til Københavns Distrikt.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR FEBRUAR MAANED.

»Kom, følg mig«, lød vor Frelsers Bud,
Saa lad os i hans Fodspor gaa.
Med Sønnen og vor Herre Gud
Fuld Enhed da vi vil opnaa.

KORLEKTIER FOR FEBRUAR MAANED.

Senior- og Juniorklassen:

Mathæus 5: 6: »Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdigheden; thi de skulle mættes.«

Børn over 10 Aar:

2. Mos. 20: 12: »Ær din Fader og din Moder, paa det dine Dage kunne forlænges i Landet, som Herren din Gud giver dig.«

Børn under 10 Aar:

1. Sam. 16: 7: »Thi et Menneske ser det, som er for Øjnene, men Herren ser til Hjertet.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTTERS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Hvad er aandelige Gaver?
2. Er Præstedommet til nogen Hjælp i Hjemmet?

Børn over 10 Aar:

1. Fortæl om Job.
2. Hvad er en ideel Søndag?
3. Hvorfor skal vi ikke tage Herrens Navn forfængeligt?
4. Fortæl om Abraham.

Børn under 10 Aar:

1. Jesus begynder at prædike.
2. Hvorfor elsker Gud gode Børn?

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

21. Januar.

VORT ARBEJDE I AAR.

Vi begynder et nyt Aar, som er delt i Dage, Uger og Maaneder. Af dem haaber vi at opnaa Berigelse ved Livet og en Glæde, der er større, end vi nogensinde før har kendt. I er maaske ivrige efter at faa at vide, hvorledes det kan opnaas. Nogle vil sige »se her« og andre »se der« er de Ting, I søger. Men Søndagsskolen henvender sig til jer som den bedste af alle. Den siger til jer, at det gamle Testamente er en Livets Bog, der er fuld af Skatte, der er vædifuldere end Guld. Det

indeholder noget, som peger mod de Hojder, hvor vi kan vandre med Gud. Bibelen er fyldt med Perler paa aandelig Sandhed, som endog mange, som læser den, ikke opdager.

Nogle af os vil maaske ikke tro, at det gamle Testamente er saa værdifuldt. Maaske vil de indromme Værdien af Jesu Liv, men hvorfor besvære sig med de gamle Profeter og Patriarker, som levede for tre eller fire Tusinde Aar siden? De glemmer, at den eneste Tekstbog, Jesus nogensinde studerede, var det gamle Testamente. Der er ikke noget i Vejen med det gamle Testamente, men med os. Disse hellige Optegnelser har vundet hver Tidsalders bedste og viseste Mænds Hengivenhed og Kærlighed. Paa Grund af dets eget indre Værd er det dog kommet frem i Verden trods mere end tyve Aarhundreders Opposition og Latterliggorelse. Mennesker har hadet det og fordomt det. Men det har triumferet over enhver Fjende, og i Dag staar det stærkere end nogensinde for.

Det gamle Testamente hævder sin Magt gennem den Indflydelse, det har paa gudhengivne Mænd og Kvinder overalt. Læs Forklaringen om Skabelsen, Menneskets Oprindelse, som den findes i andre gamle Nationers Religion, og læg Mærke til Hebræernes langt skonnere Tro. Bibelens Idealer inspirerer os med et Formaal i Livet, der er guddommeligt. Det gamle Testamentes Ord kommer til os fuldt af Trost og Haab. Hvor i hele Verden kan man finde en Bog med saa skonne Udtalelser som disse:

Ligesom en Fader forbarmer sig over Born, saa forbarmer Herren sig over dem, som frygte ham. 103: 13.

Gud du er min Gud, jeg vil soge aarle til dig. Psalme-Bog 63: 1.

Salig den, som handler forstandigt mod den ringe; Herren skal redde ham paa den onde Dag. Psalme-Bog 41: 1.

Herren er stor og saare priselig, i vor Guds Stad, paa hans hellige Bjerg. Psalme-Bog 48: 2.

Nogle Mennesker tror ikke paa det gamle Testamentes Mirakler, men hvilket Mirakel kunde være vidunderligere end en saadan Tro.

Spørgsmaal.

1. Hvor mange Maaneder, Uger, Dage og Timer er der i Aaret 1934?
2. Hvad skulde vi gore med den Tid?
3. Hvad Fordel er der ved at studere det gamle Testamente?
4. Hvad fik Jesus ud af det gamle Testamente?
5. Nævn andre, der har draget stor Fordel ved at studere det gamle Testamente.
6. Hvilket Citat fra Psalmerne holder du mest af? Hvorfor?
7. Hvorfor læses Bibelen saa sjældent nu om Dage? Hvorledes kan den blive interessant for alle Læsere?

28. Januar.

HVAD BIBELEN ER.

Jesus fremkom i sin Bjergprædiken med følgende Udtalelse: »Derfor, alt hvad I ville, at Menneske skulle gøre mod eder, det skal I ogsaa gøre mod dem, for dette er *Loven og Profeterne.*« Hvad menes der med »Loven og Profeterne«? Kun faa Mennesker kan besvare det Spørgsmaal korrekt. Jesus sagde i samme Prædiken: »Mener ikke, at jeg er kommen for at nedbryde Loven eller Profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme.«

I det gamle Testamente er der tre Afdelinger, nemlig Loven, Profeterne og de historiske Bøger og de poetiske Bøger. Ved Loven forstaas de fem første Mosebøger. Profeterne udgøres af Josva, Dommerne, Samuel I og II, Kongerne I og II, Esajas, Ezekiel og de tolv mindre Profeter, 21 ialt. Bøgerne indbefatter Psalmernes Bog, Ordsprogene, Højsangene, Ruth, Klagesangene, Prædikerens Bog, Esther, Daniel, Esra, Nehemias og 1. og 2. Kronikernes Bog, total 13 og 39 Bøger ialt. Efterhaanden som man lærer mere om disse Bøger, kan det maaske undre en, hvorfor netop en saadan Deling er blevet gjort. For Eksempel, hvorfor er 1. Mosebog henført til Lov-Afdelingen og Dommerne til Profeterne. Svaret er, at Vendingen Lov i de Dage ikke blot betød Love, men ogsaa Lærdomme og Instruktioner.

Vi burde alle være i Stand til at nævne alle Bøgerne i det gamle Testamente uden Tøven, akkurat lige saa godt som ABC. Og saa hurtigt som muligt skulde vi vide, hvad hver Bog indeholder og Hensigten, som Forfatteren havde for Øje, da han skrev den.

Medens alle Forfatterne i det gamle Testamente var inspirerede, var de ikke allesammen lige dygtige eller havde den samme Grad af Tro. Der fortælles os, at de skrev, efter som de blev bevæget dertil af den Helligaand, men den paavirkede nogle mere end andre. Vi véd ikke, hvem de fleste af Bibelens Forfattere var, men vi véd, at de var underkastede menneskelige Svagheder og Ufuldkommenheder. Deres egen Personlighed havde meget at gøre med, hvad de skrev, og der er ingen Grund til at tro, at de ikke begik Fejl. Men de var alle rigt begavet med Tro paa Gud. De havde profetisk Instinkt, og Jesus billigede selv de Ord, de skrev.

At studere Bibelen skulde være en Nydelse, ikke en Byrde. Hvis vi nærmer os Bibelen med den samme Aand, som inspirerede den, vil Gud aabenbare dens Skønhed for os. Den vil aabne en ny Verden for os, Himmeriges Rige.

Bibelens Skribenter dækker over en Periode af omtrent

1200 Aar, saa det er naturligvis ikke een Bog, men mange. For at være nøjagtig er der 39 Bøger i det gamle Testamente og 27 i det nye, 66 Bøger ialt. De indbefatter Historie, Biografi, Poesi, Drama, Breve, Prædikener og Profetier. Deres Baggrund er forskellig og er farvet med Haab og Fortvivlelse, Glæde og Sorg, Fred og Krig, Vrede og Beroligelse og enhver anden menneskelig Sindsstemning. Hver Bog er uafhængig af de andre, dog er de alle forbundet ved Enhed i Troen, som gør de 66 Bøger til en Bog, en straalende Lovprisning til Gud.

Bibelen er en Beretning om Guds Handlemaade med det hebraiske Folk. Hvad Gud gør, og hvad han venter, hans Folk skal gøre, er alle Forfatternes Thema. Den første Bog i det gamle Testamente begynder med: »I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden.« Den sidste Bog ender med den Udtalelse, at Gud vilde sende Profeten Elias for at vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes til deres Fædre. Fra hvert Kapitel høres Guds Røst.

Spørgsmaal.

1. Læs højt i Klassen Mathæus 5: 17; 7: 12 og 22: 40.
2. Hvad menes der med Loven og Profeterne?
3. Nævn Lovens Bøger.
4. Nævn Profeternes Bøger.
5. Nævn de historiske og poetiske Bøger.
6. Hvor mange Bøger er der i det gamle Testamente?
7. Lær det gamle Testamentes Bøger udenad.
8. Hvem er Bibelens Forfattere?
9. Hvad skulde vor Stilling være, naar vi læser Bibelen?
10. Hvor lang en Periode dækker Forfatterne over?
11. Hvorledes begynder Bibelen? Ender?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

21. Januar.

ET ANDET BESØG MED JESUS.

Tekst: Mathæus 8: 1—4; 9: 1—8; Markus 1: 35—45; 2: 1—13; Lukas 5: 12—27.

Tænk jer om et Øjeblik. Er der noget, som I trænger til? Hvor meget trænger I til det? Hvad er I villige til at gøre for at faa det?

I vor Fortælling i Dag behøvede Jesus noget. Han behøvede det saa meget, at han stod op længe før Dag for at faa det.

Det var Morgenen efter, at han havde helbredet Simons Svigermoder. I husker, at der kom mange Mennesker for at

søge ham, efter at han havde gjort det. De bragte syge til ham, for at de kunde blive helbredet. Og Jesus helbredte dem. Dog var dette Menneske, som levede et fuldkomment Liv, og som havde saa stor Magt, i Nød. Ja, han trængte til sin Fader, derfor stod han op længe før Dag og gik til et Sted, der var langt borte fra andre Mennesker. Der bad han. Endog Jesus vendte sig mod Herren for at opnaa Velsignelser. Jesus havde kun været alene et lille Stykke Tid, da hans Disciple kom for at søge efter ham. De sagde: »Alle Mennesker søger efter dig.« Og Jesus svarede: »Ja, men lad os gaa til de andre Byer, at jeg ogsaa kan prædike der, for det er mit Værk.«

Saa drog han til de andre Byer, de galilæiske Byer. Der prædikede han i Kirkerne eller Synagogerne og helbredte de syge. Medens han var i Galilæa, kom en spedalsk til ham. Denne stakkels Mand havde en frygtelig Sygdom. Hans Sygdom var af en saadan Art, at han ikke kunde bo i Byen sammen med andre Mennesker. Naar der kom nogen nær til ham, maatte han raabe til dem: »Jeg er uren, kom mig ikke nær.« Det betød, at han havde en frygtelig Sygdom, som var smitsom.

Da denne Mand hørte, at Jesus skulde komme, glemte han alle Regler og Love. Han skyndte sig til ham og knælede ned ved ham og sagde: »Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren.« Og Jesus, der var lykkelig over Mandens Tro, strakte sin Haand frem og sagde til ham: »Bliv ren.« Og straks var den spedalske rask.

Kort efter drog Jesus til Kapernaum. Det varede ikke længe, før Folk vidste, at han var der. De kom i store Skarer for at høre ham. Fire Mænd kom bærende med en af deres Venner, som var lam. Der var saa mange Mennesker, at de ikke kunde trænge sig frem til Jesus, hvorfor de lavede et Hul i Taget og firede deres Ven der igennem. Da Jesus saa, hvad de havde gjort, og hvilken Tro de havde lagt for Dagen, sagde han: »Staa op, tag din Seng og gaa.« Den syge Mand rejste sig øjeblikkelig og gik bort for Øjnene af den store Menneskeskare. I kan sikkert nok tænke jer, hvor lykkelige hans Venner maa have været ved at se ham gaa bort. Hvad tror I, de sagde til hinanden?

Hele Menneskeskaren stirrede i Forundring paa Jesus. Saa lovede og priste de Gud og sagde højt: »Aldrig før har vi set saadanne vidunderlige Ting blive gjort.«

(Fortsættes Side 38.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Orson B. West

DET GAMLE AAR GAAR UD — DET NYE GAAR IND.

Aaret 1933 er gaaet, og 1934 er kommet. »Hvad har det nye Aar gemt i Baghaanden for os?« er et Sporgsmaal, som vi alle stiller. Men ingen af os kan heldigvis besvare det. For dersom vi var sikret Sukces, vilde vi sandsynligvis fortjene mindre Sukces ,idet Aarsagerne dertil da vilde være lette at faa Øje paa; og hvis vi vidste, at Mismod, Besværligheder og Fejltagelser ventede os, vilde vi sandsynligvis blive sorgmodige og paa denne Maade gore Vanskelighederne endnu alvorligere. Et Øjebliks Eftertanke vil overbevise os om, at det er bedst, som det er — at et venligt Forsyn klogt holder vor Fremtid tilbage for os.

Og saaledes vender vi os mod det nye Aar med Haab, og det er fuldstændig rigtigt, at vi skulde gore det. Og selv om der siges: »Der er en Bestemmelse, der skaber vort Livslob«, saa véd vi af Erfaring, at vor Fremtid for en stor Del kommer an paa os selv. Hvis vi har Viljen til at vinde frem, hvis vi adlyder Sukces'ens Love, da vil Skuffelse og Fejlslag ikke blive os til Del. Det kan imidlertid godt være, at det Maal, vi sætter op for os selv, ikke opnaas. Det hænder ofte, at vort ønskede Maal ikke er blevet undfanget i Visdom. Opnaaelsen deraf vilde ikke være til nogen Velsignelse eller Fordél for os. Og paa denne Maade tilbageholder et alvist Forsyn i sin Naade undertiden Ting, som vi ønskede saa umaadeligt meget. For dette har vi alle haft Lejlighed til at takke ham, naar fyldigere Kundskab og Viden har overbevist os om Værdien af, hvad han har gjort.

Vi onsker ikke at paatage os at stadfæste Reglerne for Sukces. Det er ikke sikkert, at de er de samme for hvert Individ, selv om der er visse Elementer, der er fælles for hvert Sæt af Love. Sukces for en Sidste Dages Hellig maales ved en Maalestok, som en Synder vilde afslaa at benytte. Opnaaelsen af et Maal vilde være en vis Sukces for nogle; for en Sidste Dages Hellig vilde mange Maal være fordømmelige. Og paa denne Maade er den Sukces, vi har isinde, en Op-

naaelse, som forøger Livsglæden. Og Livet for enhver, der tror paa og akcepterer Jesus Kristus som Verdens Forløser, er fuld af Muligheder for saadanne Opnaaelser. Derfor, enhver der er blevet velsignet med den Troens Gave (Apostlen Paulus skrev, at Troen er en Guds Gave: Efes. 2: 8), kan opnaa stor Sukces. Det er simpelt hen en Viljessag.

Igen, den Form for Sukces, som vi har for Øje, giver ikke Rum for nogen Form for Beklagelse mod Guds Forsyn. Fornylig offentliggjorde Aviserne en Statistik, der viste, at Fødselsprocenten i England i 1932 var lavere og Selvmordsprocenten højere end i noget foregaaende Aar. Selvmord tyder paa et sørgeligt syndigt Fejlgreb. Ingen Sidste Dages Hellig, der i Besiddelse af sin Forstand, kan nogensinde gøre sig skyldig i Selvmord. For alle Sidste Dages Hellige er Tanken om Selvmord rædselsvækkende — Handlingen er et Oprør mod Gud. Det betyder, at den skyldige afslaar at akceptere Guds Forsyn. Det betyder, at Satan har fanget en Sjæl. Naturligvis sympatiserer vi dybt med Individet, men fordømmer Handlingen.

Det kan være svært at bære paa Lidelser, dog er det ofte en Velsignelse — en Velsignelse i Forklædning kan det med Sandhed siges. Derfor tjener Lidelsen et brugeligt Formaal i den guddommelige Økonomi. Til Tider fører den maaske ikke den ringeste Antydning af et Fejlgreb med sig, og til andre Tider gør den; for det kan være den uundgaaelige Straf for Forsyndelse mod Loven. Herren har givet store Velsignelser vedrørende Helbred som en Belønning for fuldstændigt at holde Visdomsordet. Godt Helbred er da afhængigt af Adlydelsen af Sundhedsloven. Frygt for Konsekvenserne — Lidelse — af brudte Love har en sund og gavnlig Virkning. En Skribent har sagt, at dersom vi virkelig kan sympatisere med Lidelsen maa vi selv have været udsat for den. Lidelse er maaske da i Stand til at blødgøre, lutre og formilde, hvad der maaske ellers vilde have været en haard og hovmodig Menneskesjæl.

Ja, Lidelse har sin Plads i Verdens-Ordenen. Den tjener et Formaal, selv om den, der lider, kan være fuldstændig fri for Syndens Smitte. Men Lidelse og Sukces er ikke stridende Væsener. Glæden ved Livet — Belønningen for Opofrelse og Tjeneste, den ene eller begge — banlyser ikke Lidelse. Blandt de fineste og ædleste Sjæle findes undertiden dem, som lider meget. Et Menneske, der akcepterer sin Lod, gør sit bedste, som elsker baade Gud og Mennesker, er en Sukces og vil erfare Glæden ved Livet.

Maa enhver ren og ærlig Sjæl have Styrke, Mod og Vilje til at opnaa Sukces i Løbet af Aaret 1934.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 35)

28. Januar.

DEN BLINDE TIGGER.

Tekst: Johannes 8: 12, 51, 59; 9.

En Aften var nogle smaa Børn ved at skynde sig hjem fra et Selskab. Det var Vinter og ved at blive mørkt. Da de naaede et bestemt Hjørne, blev Lygterne tændt. De blev saa glade ved det og sagde: »Nu kan vi se klart.«

En Dag talte Jesus til Folket. Han sagde: »Jeg er Verdens Lys, den, som følger mig, skal ikke vandre i Mørke, men skal have Livets Lys.« Jesus prøvede paa at fortælle Folket, at de, der brød sig om at vandre paa den rette Vej, i Lyset, kun behøvede at lytte til ham, og de kunde se Vejen klart for sig. Nogle af dem kunde ikke se, hvordan det kunde være. De troede, at Jesus sagde Ting, han ingen Ret havde til at sige, saa de samlede Sten til at kaste efter ham. Jesus skjulte sig og gik saa ud af Templet.

Da han kom ud, saa han en blind Tigger ved Døren. Denne Mand havde altid været blind. Han havde aldrig set det grønne Græs eller den blaa Himmel. Han havde aldrig set sin Faders eller Moders Ansigt. Desforuden var han fattig. Disciplene sagde til Jesus: »Hvorfor er denne Mand blind? Har han gjort noget forkert?« Jesus sagde: »Nej, han har ikke gjort noget forkert. Han er blind, for at I kan se Guds Godhed.«

Da den blinde hørte dette, var han meget lykkelig. Jesus kunde se, at han troede paa ham. Saa sagde Jesus næsten med disse Ord: »Jeg maa gøre det Arbejde, min Fader har sendt mig for at gøre, medens det endnu er Dag. Naar Natten kommer, kan ingen arbejde. jeg maa vise Folk Vej, for jeg er Verdens Lys.«

Jesus bukkede sig ned og tog noget Ler op og lagde det paa den blindes Øjne. Saa sagde han: »Gaa hen og vask dig i Siloams Dam.« Den blinde Mand skyndte sig af Sted, saa hurtigt han kunde. Han tænkte ved sig selv: »Er det muligt, at jeg skal se min Moders Ansigt? Skal jeg se Himmelen og Blomsterne? Og det var Tilfældet. Saa snart som han havde vasket sit Ansigt, kunde han se. Overalt paa Gaderne var der Mænd og Kvinder, som kendte denne Mand, som altid havde været blind. Nogle af dem troede ikke, at Jesus var Guds Søn. De troede ikke, at han ved Guds Kraft kunde hjælpe Menneskene. De troede, at det var en, der lignede ham. Men Tiggeren sagde højt: »I er forkert paa den, jeg ligner ikke ham. Jeg er ham.« Saa spurgte de ham: »Hvorledes kan det være, at du kan se?« Han fortalte dem, at Jesus havde lagt Ler paa hans Øjne ,og at han havde sagt til ham om at vaske sig i

Siloams Dam, hvad han gjorde. Og nu kunde han se. Saa var der andre, der sagde: »Han har aldrig været blind. Han har altid kunnet se.« Saa gik de til hans Hjem og sagde til hans Forældre: »Er det jeres Søn? Var han født blind? Hvorledes kom han til at se?« Forældrene sagde: »Han er vor Søn. Spørg ham om det.«

Men disse Mennesker vilde dog ikke tro, at Jesus havde hjulpet ham. Derfor sagde Tiggeren til dem: »Hvorfor tror I ikke paa Gud og hans Søn? Hvis I tror paa ham og gør, som Jesus fortæller eder, vil han velsigne eder.«

Da blev de vrede og sagde til hinanden: »Prøver denne Tigger paa at lære os? Det vil vi ikke have.« Derfor sagde de: »Gaa bort. Vi vil ikke have noget med dig at gøre. Og du skal ikke prøve paa at komme tilbage til vor Kirke igen.«

Saa gik Tiggeren bort. Da Jesus hørte om dette, søgte han efter Tiggeren og fandt ham. Han sagde: »Tror du paa Guds Søn?« Tiggeren sagde: »Hvem er han, Herre, at jeg kan tro paa ham?« Og Jesus sagde: »Du har set ham. Det er ham, der taler til dig.«

Tiggeren faldt paa Knæ og sagde: »Herre, jeg tror.« Fra det Øjeblik vidste Tiggeren, at han vilde tilhøre en ny Kirke. Véd I, hvilken en det var?

RELIGION — EN LIVETS VEJ.

Af *Guy C. Wilson.*

RELIGION OG TEOLOGI.

Problem: »Gennemgaa Deres Definition af Religion nu, saa at den kan dække over Ideer, der læres i Teologi, politisk Styre og Videnskab, nemlig de, der bidrager til Menneskehedens Velfærd.

Efter at De har gjort det, læs da dette Kapitel og sammenlign saa Deres Definition med den, der er udarbejdet i denne og den foregaaende Lektie. Det, vi har Brug for, er: (1) Meningen og Betydningen af Ordet »Teologi«; (2) Er alle de Ideer, der læres om under Teologi, religiøse? (3) Er der noget i det politiske Liv eller i Politik og almindelig Videnskab, der kan kaldes religiøst?«

I sidste Lektie skelnede vi mellem »Jesu Religion« og »Kristi Evangelium«. Kristi Evangelium, som vi saa det, indbefatter, hvad der dækkes af Vendingen »Jesu Religion« med en Tilføjelse, der giver de moralske Forskrifter Mening og Formaal og paa samme Tid lænker dem sammen med Tanken om Gud. Det er i denne større Betydning — Jesu Reli-

gion plus Kristi Evangelium — at vi har brugt Ordet Religion saa vidt.

Men det er her nødvendigt at gøre en yderligere Adskillelse, nemlig mellem Ordet »Religion« i denne forøgede Betydning og Ordet »Teologi«.

Ordet »Teologi« kommer af to græske Ord, der betyder »Gud« og »tale«. Med andre Ord »Talen om Gud«. Og den Mening har det beholdt. Teologi er, hvad der er blevet sagt og fortalt om Gud, især gennem Aabenbaring fra ham. Derfor maa Ordet »Religion« benyttes i videre Udstrækning. Ordet »Religion« er bredere end baade »Teologi« og »Evangelium«, det indbefatter nemlig mere end disse to tilsammen.

Man kan stille sig det Spørgsmaal, om alle teologiske Ideer er religiøse. Saa mange Trivialiteter er blevet diskuteret i Teologiens Navn, at det har gjort Vendingen afskyelig for Nutidens intelligente Mennesker. Vi kender allesammen dette fra de skriftkloge og Farisæerne. Paa Jesu Tid kunde en Jøde knap vende sig uden at bryde en eller anden Lov, og i de Aarhundreder, der paafulgte, gjorde Jesu Disciple sig skyldige i den samme Fejltagelse. I mere end Tusinde Aar stredes de Kristne indbyrdes om, hvorvidt Faderen og Sønnen var af samme Substans. Ja, endog i vore Dage er der to Opfattelser med Hensyn til, hvorvidt Brødet og Vinen er Jesu Kød og Blod, han, som blev korsfæstet for 1900 Aar siden i Jerusalem. Sidste Dages Hellige er heller ikke helt fri for den Slags Ting.

I vor egen Tid er der opstaaet Bevægelser, hvis Formaal er at forbedre Tilstandene i Verden. Nogle af disse opstod indenfor Politik, andre indenfor Kirken, men heller ikke faa uden for noget bestemt organiseret Samfund. Til den sidstnævnte Kategori hører enhver Bevægelse, der søger at lindre de fattiges Kaar, de gamles, de syges o. s. v. Skal vi da nægte dem Titlen religiøs, blot fordi de ikke kan forbindes med nogen Kirke-Organisation? I Virkeligheden vilde det ikke være langt fra Sandheden at sige, at disse Bevægelser havde deres Oprindelse i det nye Testamentes Lærdomme, selv om det undertiden var ubevidst.

Kolumbus' Opdagelse af Amerika, den første Indvandring dertil fra Europa, Kolonisternes Uafhængighedskamp og Oprettelsen af et konstitutionelt Demokrati — alle disse Begivenheder placerer Joseph Smith som religiøse Hændelser. Naar vi tænker paa Mænd som Pasteur og Edison, skal vi da afslaa at kalde disse Handlinger ved Religionens Navn, fordi de er blevet udført i Videnskabens Navn?

Det er interessant at lægge Mærke til, at der har været

flere Opfindelser og Opdagelser i det sidste Hundrede Aar end i hele Tiden før. Disse Opfindelser har været samtidige med en religiøs Bevægelse, som kendes under Navnet »Mormonisme«. Hvem vil sige, at deres Komme ikke var tidslagt af Herren, at de ikke er Frugter af en særlig Udgydelse af Lysets og Sandhedens Aand i vor Tid?

Med andre Ord vilde det ikke være upassende at sige, at hvad der gaar under Navnet Teologi, Religion eller Evangelium, som ikke bidrager til Livets Berigelse, ikke er Religion i Ordets bedste Betydning, og omvendt.

RELIGION OG LIVET.

Af *Guy C. Wilson.*

Problem: Er Religion en Byrde eller et Privilegium? Er Folk i Sandhed religiøse, som betragter den som et Handicap at ønske sig? Hvorfor?

Maaske vil Rystelsen, disse Spørgsmaal udsætter Dem for, blive lettet noget, efter at De har læst og diskuteret disse Punkter: (1) Den nye Definition af Religion; (2) Religion en Søgen efter det bedste; (3) Religion ikke hæmmende; (4) Religion et meget stort Privilegium.

Hvis vi borteliminerer fra Religionen i denne brede Betydning, hvad der er blevet indbefattet i Vendingen, som ikke bidrager til den menneskelige Fremgang og Velfærd og bagefter indbefatter i Definitionen, hvad der paa andre af Tankens og Livets Omraader bidrager dertil, vil vi have en Religion, som den ofte er blevet fremstillet: En Vej for Livet, en Søgen efter det bedste, en samvirkende Søgen efter det gode, det sande og det skønne.

Livet kræver Udtryk, uden hvilket der ikke er Liv, men kun Død. Men Udtryk vil nødvendigvis medfører Former. Saaledes tager hos Mennesket dette Udtryk Form af Pagter og Ord, enten skrevne eller mundtlige. Religion er blot en af de mange Maader, Livet har at udtrykke sig selv paa. Kærlighed for Eksempel, som er fundamental i Religion, er ogsaa en af de dybeste Ytringsformer i Livet, som vi kender. Religion har saaledes sin Rod i Livet.

Til Trods for en almindelig Opfattelse af det modsatte, er Religion ikke en Hæmsko. Utvivlsomt er der Millioner af Mennesker, som vilde give deres Samtykke til følgende Udtalelse: »Alle de gode Ting er for Hedningerne.« Det virkelige Forhold er lige det modsatte. Religion forsøger at lede, ikke

at undertrykke ens medfødte Tendenser og Instinkter. Mennesker i hvert Land beundrer Styrke, men Styrke kræver en vis Anspændelse, som bedst kan faas i Religionen. Jesus havde Styrke, men det var en Karakterens Styrke, ikke legemlig Styrke — selv om han maaske ogsaa var i Besiddelse af den. Han kæmpede ikke med vilde Dyr paa Arenaen eller viste sin Kraft paa Slagmarken. Disse Ting er, naar alt kommer til alt, kun lavere Former for Styrke. Jesus udviste en behersket Ro, Selvherredømme og et Mod, der er uden Sidestykke i Historien. Og hvad der førte hans Vej til denne storslaaede Kontrol, var hans Efterlevelse af moralske og aandelige Love, hans store Tro paa sig selv og paa hans Mission paa denne Jord sammen med hans Samarbejde med Gud. Det er indenfor Religionens Omraade, at Vejen til Aandens højere og større Kongeriger blev udpeget for os, ogsaa naar vi er kommet paa denne Livets Vej, bliver vore Øjne aabnet for den Kendsgerning, at vi ved at adlyde Kristus kun adlyder Loven for vort eget Liv. Det er fordi Religion og Livet er eet.

Hvis nu Religion og Livet er eet, og endvidere hvis Religionen har til Hensigt at lede og styre mere end at undertrykke ens Tendenser, saa maa det at praktisere Religionen være lige saa fuld af Nydelse som Livet selv. Og det er virkelig ogsaa Tilfældet med dem, som virkelig er religiøse. Religion udvider Aanden, den lægger ikke en Dæmper paa den. Guds Aand virkede paa Kolumbus, og han opdagede Amerika, den virkede paa de engelske Pilgrimme, og de drog til Amerika. Hvis man blot kan kende Sandheden, politisk, socialt, religiøst, vil den uvægerligt gøre en fri. Det er Livets Lov.

Desforuden, Lærdommen om, at Mennesket er samtidig med Gud, at det frit kan vælge sin Livskurs, at det kan, dersom det ønsker det, slaa ind paa den Vej, der fører til uendelig Lykke i den næste Verden — der er sandelig ikke noget i saadanne Ideer, der giver en en Følelse af Underlegenhed. Tværtimod, hvis ikke disse Ideer løfter Menneskesjælen til Glædens største Højder, saa er der intet Haab i noget.

Religion er et stort Privilegium, hvis vi blot kan se det vidunderlige deri, for i saa Tilfælde skaber det af Mennesket noget stort og skønt.

APOSTLE OG PROFETER NØDVENDIGE.*

Vi tror paa den samme Organisation, som fandtes i den oprindelige Kirke, nemlig: Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder, Lærere o. s. v. (6. Trosartikel).

De fleste Mennesker, der bekender Tro paa Kristendommen, akcepterer som en bibelsk Kendsgerning Jesu Kristi Kirkes Oprettelse gennem Herrens personlige Virksomhed i de tidlige Dage, vi kalder den kristne Æra, den Periode, der udtryksfuldt er blevet betegnet som Tidens Midte. Gennem de mange Aarhundreder mellem Mose Dage og Kristi Komme i Kødet havde Israel levet under Loven, mellem hvilken og Evangeliet der drages en klar Adskillelse i Skriften. Pauli udtrykkelige Udskillelse mellem de to er overbevisende og rummelig for Illustration:

»Men forend Troen kom, holdtes vi indelukkede under Lovens Bevogtning til den Tro, som skulde aabenbares, saa at Loven er blevet os en Tugtemester til Kristus, for at vi skulde blive retfærdiggjorte af Tro. Men efter at Troen er kommet, er vi ikke mere under Tugtemester. Thi alle er I Guds Børn ved Troen paa Kristus Jesus.« (Gal. 3: 23—26).

Moseloven, Tugtemesterens Administration, som blev indstiftet for et Folks Disciplin, der var uforberedt til at modtage Evangeliets hojere Undervisning, blev fuldbyrdet og derfor sat ud af Kraft som et formelt og obligatorisk System gennem vor Herre Jesu Kristi jordiske Mission. Medens denne Opfyldelse bevises af hele det nye Testamentes hele Karakter, kan vi med Fordel citere en meget direkte og fyndig Erklæring fra de nephitiske Skrifter, der er nedskrevet af hellige Mænd, som handlede under guddommelig Bemyndigelse paa det amerikanske Fastland gennem en Periode tilnærmelsesvis seks Aarhundreder før og fire Aarhundreder efter Kristi Fodsel. Profeten Nephi, der levede paa den Tid, da Frelserens Dod, Opstandelse og Himmelfart fandt Sted, skriver i sin Beretning den opstandne Frelsers Ord saaledes:

»Se, jeg siger eder, at Loven, som blev givet ved Moses, er fuldkommet. Se, jeg er den, som gav Loven, og jeg er den, som gjorde Pagt med mit Folk Israel; derfor er Loven fuldkommet i mig; thi jeg er kommet for at fuldkomme Loven; derfor har den en Ende. Se, jeg tilintetgor ikke Profetierne; thi saa mange, som ikke er blevet opfyldt af mig, sandelig siger jeg eder, de skulle alle blive opfyldte.« (Mormons Bog, 3. Nephi 15: 4—6).

---

* Lektie for Præstedømmet, fjerde Uge i Januar.

En omhyggelig Læsning af de fire Evangelier viser, at medens vor Herre anerkendte det jødiske Præstevælde som Administratorer af et eksisterende Regeringssystem og adlød alle lovlige Krav, der blev stillet ham, proklamerede han Rigets Evangelium i Stedet for den mosaiske Lov og ordinerede Mænd til et højere Præstedømme end Aarons, under hvilket de jødiske Præster gjorde Krav paa at virke. Han bemyndigede de tolv Apostle (Matt. 10: 1; Luk. 6: 13) og bagefter de Halvfjerds (Luk. 10: 1). Til de elleve Apostle, der var forblevet trofaste, gav Herren denne Afskedsinstruktion kort før sin Himmelfart: »Gaa ud i al Verden og prædik Evangeliet for al Skabningen.« Apostlene arbejdede med pligttro Energi, »og de gik ud og prædikede alle Vegne, idet Herren arbejdede med og stadfæstede Ordet ved de medfølgende Tegn.« (Se Mark. 16: 15—20).

Apostlene forstod klart, at skønt Mesteren var gaaet bort fra denne Jord, havde han givet dem Myndighed og Befaling til at opbygge Kirken som en oprettet Organisation. En af deres første officielle Handlinger var at udfylde den ledige Plads i deres eget Kvorum, som var blevet skabt ved Judas Iskariots Frafald og Død. Det er øjensynligt, at de betragtede den apostolske Sammenslutning som omfattende tolv Medlemmer, og at Kirkens Behov krævede, at Organisationen blev gjort fuldkommen. Ved en officiel Handling blev Mathias valgt som den tolvte Apostel. (Se Ap. Gerg. 1: 21—26).

Under Apostlenes Administration og andres, som handlede under deres Ledelse i Stillinger af mindre Myndighed, voksede Jesu Kristi Kirke i Medlemsantal og Indflydelse. I ti Aar eller mere efter vor Herres Himmelfart var Jerusalem Kirkens Hovedkvarter, men Grene blev oprettet i de fjernereliggende Provinser, og disse Grene eller lokale »Menigheder eller Kirker« blev ledet af Biskopper, Diakoner og andre Præster, som blev valgt og ordineret ved apostolsk Myndighed.

Vi finder, at Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder, Lærere, Ældster, Biskopper, Præster og Diakoner virkede i deres hellige Kald i den oprindelige Kirke. Formaalet og Hensigten med disse forskellige Embeder erklæres at være »til de helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegerning, til Kristi Legemes Opbyggelse.« (Ef. 4: 12).

Ethvert Embede, der saaledes er oprettet, er nødvendig for Kirkens Fremgang, som er blevet passende sammenlignet med et fuldkomment Legeme med de mange Lemmer, hvert skikket til en særlig Funktion og alle sideordnet for det fælles bedste. I en Organisation, der er planlagt og oprettet ved guddommelig Visdom, er der hverken Overflødigheder eller

Dele, der mangler. Øje, Øre, Haand og Fod, hver især er nødvendig for Legemets Symmetri og fysiske Fuldkommenhed; i Kirken er der ikke nogen, som med Myndighed kan sige med Rette til sin Medtjener: »Jeg har ikke Brug for dig.« (Se 1. Kor. 12: 12—21).

Den oprindelige Kirke var af forholdsvis kort Varighed. Verden faldt tilbage til aandeligt Mørke, og en Gengivelse af Magt og Myndighed fra Himmelen blev nødvendig for Genoprettelsen af Kirken med dens fordums Velsignelser og Privilegier. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige proklamerer den bydende Nødvendighed af »den samme Organisation, der fandtes i den oprindelige Kirke«, og erklærer højtideligt, at ved himmelske Væseners Virksomhed er Jesu Kristi Kirke gengivet til Jorden, for Menneskeslægtens Frelse, baade de levende og døde.

Spørgsmaal.

1. Hvilket Præstedømme gjorde de jødiske Præster Krav paa paa Kristi Tid?
2. Hvilken Myndighed meddelte Kristus, medens han var paa Jorden?
3. Paa hvilken Maade fuldbyrdede Kristus Moseloven?
4. Adskilte den oprindelige Kirkes Organisation sig fra den nuværende Kristi Kirkes?
5. Vilde Kirken ikke være lige saa godt stillet, dersom nogle af dens Præstedømsembeder blev afskaffet? (1. Kor. 12: 13—21).

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Fortsat.)

II.

»Hvorledes er du falden ned fra Himmelen, du Morgenrødens Søn?«
— Es. 14: 12.

Aldrig før havde Himlens Fornuftsvæsener haft Fornemmelsen af saa overhængende, skæbnesvangre Begivenheder som dem, der nu forestod. En Krise var sikkert nær for Haanden. Lucifers Indflydelse blandt Aanderne forøgedes hurtigt — og de havde deres Frihed til at følge, hvem de

vilde. Den oprørske Aand havde glimrende Talegaver; og de kortsynede, utilfredse og opsætsige bleve let overvundne.

At være sikre paa evig Herlighed og Magt uden nogen personlig Anstrengelse tiltalte dem som noget særdeles ønskværdigt. At være ubelemret med Love, at være fri til at handle efter Forgodtbefindende, uden at risikere deres fremtidige Velfærd, var sandeligt en tiltalende Fremtidsudsigt. De Glæder, som kunde nydes i Legemet, vilde blive af en hidtil ukendt Beskaffenhed. Hvorfor dette Baand paa Ønsker og Lidenskaber? »Hurra for Lucifer og hans Plan! Vi vil følge ham. Hans Forslag er det bedste.«

Mange af de mægtige og ædle blandt Guds Børn stillede sig paa Kristi, deres ældre Broders, Side og førte Krig imod Lucifers fordærvelige Lærdom. En af de fornemste blandt disse var Mikael. Han var utrættelig i sine Bestræbelser paa at bringe alle ind under Faderens Autoritet. Planen, som var bleven foreslaaet, og som det store Flertal havde antaget, var Resultatet af henrundne Evigheders højeste Visdom. Den havde før ophøjet Verdener. Den havde været prøvet og vist sig retfærdig og vis. Den hvilte paa urokkelige Principper. Ved den alene kunde den aandelige Skabelse gaa videre i sin Udvikling til højere og bedre Ting. Det var Faderens Villie, fra hvem de alle havde modtaget deres Tilværelse som fremadskridende, aandelige Fornuftsvæsener. At bøje sig for Ham var ingen Ydmygelse. At ære og adlyde Ham var deres Pligt. At følge den Førstefødte, Ham, som Faderen havde udvalgt til at være Forløser, var intet mere end hvad en Fader kunde forlange. Enhver anden Plan vilde lede til Forvirring. Saadanne Tanker var de besjælede af, som fulgte Kristus.

Foruden disse var der andre, som ikke tog noget bestemt Standpunkt paa nogen af Siderne, men som holdt sig neutrale. Ikke i Besiddelse af Karakterstyrke nok til at træde aabenlyst frem, støttede de hverken den ene eller den anden Side. Vægelsindede, som de var, kunde der ikke stoles paa dem, ejheller kunde Lucifer faa dem over til sig.

Jorden derude i Rummet var imidlertid kommet ud af Kaos og udviklet sig til at blive et passende Opholdssted for Guds højere Skabninger.

Da kom det store Vendepunkt. Det Bud blev udsendt, at for mange af Guds Sønner og Døtre var den første Prøvestand omtrent til Ende og den anden ved at tage sin Begyndelse. Lucifer havde nu vundet mange af Himlens Hærskarer over paa sin Side. Disse havde saaledes ikke holdt deres første Prøvestand. Nu vilde der blive en Adskillelse.

Der blev afholdt et Raad, hvortil de ledende Aander bleve

sammenkaldte. Alle afventede i Tavshed og med bævende Hjerter paa, hvad der vilde ske.

Da kom Afgørelsen, udtalt med himmelsk Autoritet:

»I trofaste og tapre Sønner og Døtre af Gud, velsignet være I for Eders Retfærdighed og Eders Trofasthed overfor Herren og Hans Sag. Eders Belønning er, at I skulle faa Tilladelse til at bo paa den nye Jord og i kødelige Legemer fortsætte Eders evige Fremadskiden, saaledes som det har været planlagt og forklaret for Eder.«

Til Lucifer og hans Tilhængere, der endnu var lige opsætlige, lød Ordene saaledes:

»Lucifer, Morgenrødens Søn, du har draget mange af Himlens Børn bort fra Faderen. De har deres Handlefrihed og har valgt at tro dine falske Ord. De er tilligemed dig faldne for Guds Ansigt. Saaledes har du benyttet den Magt, der var givet dig. Du har sagt i dit Hjerte: Jeg vil ophøje min Trone over Himlenes Stjerner. Jeg vil være den Allerhøjeste lig! Du har forsøgt at tilvende dig Magt, at tage et Rige, der ikke tilhører dig. Gud holder Eder alle i sin hule Haand, og dog har Han ikke indskrænket din Handlefrihed. Han har været eftergivende og langmodig med dig. I Himlens oprørske Børn; Faderens Bryst er fyldt med Sorg for Eder, men Retfærdigheden fordrer sit eget — Eders Straf skal være, at I blive kastede ud af Himlen. Legemer af Kød og Ben ville I ikke kunne modtage; men I skulle vandre over Jordens Overflade uden Tabernakler. I skulle holdes forvarede i evige Lænker under Mørke til den store Dags Dom!«

Saaledes lød den Almægtiges Befaling og med den fulgte hans Vældes Kraft. Lucifer og mange af Himlens Hærskarer bleve nedstyrtede. Hele det udstrakte Rige gennembævedes af Guds Kraft. De himmelske Elementer rystede i deres Grundvold.

III.

»Thi du har elsket mig før Verdens Grundlæggelse.« — Joh. 17: 24.

Alt var stille i Himlen ligesom paa en Sommer Morgen efter et Uvejr.

Under hele den lange Strid havde de mørke Ulykkens Skyer truende samlet sig. Under den bitre Kamp blev Himlens Aander kastede hid og did paa de oprørte Bølger, men da Lucifer og hans Hærskarer var nedstyrtede, blev Atmosfæren ligesom befriet for sin Urenhed, og den stille Fred hvilte over alle. Intet forstyrrede Himlens fuldkomne Glæde, undtagen Sorgen over de fortabte Aander. Alle saa nu frem til

Iværksættelsen af den Plan, hvorigennem Guds trofaste Børn vilde blive Indvaanere i en anden Verden, indrettet til at være Erfaringens Skole for dem i Kødet. Alle gjorde sig rede med dette Maal for Øje.

Ingen var mere taknemlig mod sin Fader end Homan. Midt i Kampens Hede havde han gjort, hvad han kunde, og hvad han tænkte var rigtigt. Han havde gjort Brug af hele sin Indflydelse overfor de tvivlraadige, og mange var der, som skyldte ham deres Taknemlighed. Men hans største Belønning var den Fred, der fyldte hans Indre, og den Glæde, hvormed han blev hilset af alle, som kendte ham.

Gennem det altsammen havde Homans Tanker ofte været hos den fagre Søster Delsa, og ofte havde han opsøgt hende og talt med hende om det, der foregik. Det var med inderlig Glæde, han lagde Mærke til den Oprigtighed og Iver, med hvilken hun forsvarede Faderens Handlemaade. Han følte sig draget til hende mere end til mange andre, som var ligesaa trofaste. Som han tænkte paa dette, undrede han sig derover. Hvad var Aarsagen dertil? Han vidste det ikke. Delsa var skøn; men det var ogsaa alle de andre af Guds Døtre. Hun havde naaet frem til høj Intelligens, men det havde ogsaa Tusinder af andre. Hvad var det saa for en hemmelig Magt, der drog ham til hende?

I Aandeverdenens udstrakte Omraade var der nok at lære og undersøge, nok at beskæftige sig med. Ingen behøvede at være ledig, thi der var Pligter at udføre der, ligesaa meget som i nogen anden Tilværelse. I Faderens Hus er der mange Boliger.

I en af disse — den, i hvilken Delsa boede, sad hun og Homan i alvorlig Samtale. Gennem Aabningen, der ledte ud til Haven, viste Sardus' statelige Skikkelse sig. Homan sprang ud for at møde ham og raabte glædestraalende: »Velkommen, Broder Sardus, velkommen!«

Delsa rejste sig ogsaa.

(Fortsættes.)

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.